

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mester Csaba ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Kamarás Péter ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Ligeti György ügyvéd (fél címe 3) által képviselt II. rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. június 29. napján meghozott, 31.P.27.457/2010/12. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 13., a II. rendű alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 96.000 (Kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 128.000 (Százhuszonnyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. rendű alperes az általa kiadott ... című lap ...-i számának 18. oldalán az „...” című cikkével megsértette a felperes magánélet- és magánszféra védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a lapban közölt információkkal, fényképpel hozzájárulása nélkül beazonosíthatóvá tette a felperes lakhelyét a nyilvánosság számára.

A II. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte, hogy 15 napon az ítélet jogsértést megállapító rendelkezéseit tegye közzé a ... című lapban.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.600.000 forintot, valamint annak 2010. augusztus 16. napjától a kifizetésig, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította a II. rendű alperes vonatkozásában.

Megállapította, hogy az I. rendű alperes az általa kiadott ... című lap ...-i számának „... - ...” című cikkével, valamint a ...-i „...” című cikkel és

fényképpel, megsértette a felperes magánélet- és magánszféra védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a lap által közölt információkkal - hozzájárulása nélkül - megkönnyítette a felperes lakóhelyének beazonosíthatóságát a nyilvánosság számára.

Megállapította, hogy az I. rendű alperes az általa kiadott ... című lap ...-i számában megjelent „... - ...” és a 7. oldalon olvasható „... - ...” című cikkben foglaltakkal megsértette a felperes magánélet- és magánszféra védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy hozzájárulása nélkül az autó fényképét közölve jogosulatlanul nyilvánosságra hozta, hogy a felperes mely gépkocsival közlekedik.

Az I. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését 15 napon belül a ... című lapban tegye közzé kommentár nélkül.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.200.000 forintot, valamint annak 2010. augusztus 20-tól a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította az I. rendű alperes vonatkozásában.

A 600.000 forint kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból a felperes, az I. rendű alperes és a II. rendű alperes egyaránt 200.000-200.000 forint illetéket köteles megfizetni a Magyar Államnak.

Megállapította továbbá, hogy a felek költségeiket ezt meghaladóan maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) és (3) bekezdéseit, 76. §-át, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, 339. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság általánosságban a magánélet és magánszféra zavartalanságának védelmével összefüggésben utalt a Ptk. szabályozására, illetőleg arra, hogy ez a jog az emberi méltóságból vezethető le, figyelemmel a nemzetközi egyezményekre is.

Ez a védettség mindenkit megillet, a sztárokat és az ún. celebeket is.

Rámutatott, hogy az ilyen személyek magánélete korlátozottabb, ez azonban nem jelenti azt, hogy a magánéletüket és magánszférájukat érintő bármilyen behatást kötelesek lennének elviselni.

A médiaszereplők és a bulvármédia kapcsolatainak összetettsége miatt több körülményt kellett figyelembe venni ahhoz, hogy a jogsértés bekövetkeztéről döntené lehessen. E tekintetben figyelembe kellett venni a közszereplő magánéletének nyilvánosságát, és azt hogy az adott esetben pontosan milyen részét érinti a sajtóközlés a magánéletnek. Értékelési szempontként említette, hogy a közlés mennyire kapcsolódik a médiaszereplő munkájához, milyen a foglalkozásának intenzitása, valamint jelentősége lehet annak is, hogy az adott hír milyen változást képes létrehozni a magánszférában.

A felperes és házastársának előadása alapján azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes tudomást szerzett arról, hogy a felperes milyen ingatlant kíván vásárolni, és erről tudósítani is kívánt. Előadásuk alapján azt is megállapította, hogy a felperes ezt a sajtómegjelenést akadályozni akarta, de ez nem vezetett eredményre.

A II. rendű alperes is megjelentetett az ingatlanvásárlással kapcsolatosan egy cikket, melyben szerepelt egy rövid interjú a felperessel, ez azonban az

ingatlanvásárlással kapcsolatos közlést kívánta tompítani a hitelfelvételre utaló nyilatkozattal.

Kifejtette, hogy az I. rendű alperes közlései alapján az átlagolvasó az internetes keresőprogramok alkalmazásával leszűkíthette a szóba jöhető ingatlanok körét az alapján, hogy nyilvánosságra hozott adatok szerint az ingatlan, egy ... környéki, néhány éve a ... díját elnyert épület. Mindezek az információk a nagy nyilvánosság számára megkönnyítették a felperes lakóhelyének beazonosítását, a lakhely címének ismerete pedig a magánszférához tartozó személyes adat. Az otthon nyugalma és a magánélet zavartalansága megkívánja azt, hogy ilyen jellegű információk ne kerüljenek a bulvármédián keresztül se a széles nyilvánosság elé. Megjegyezte, hogy a tulajdoni lap nyilvánossága sem alkalmas arra, hogy a felperes címét a nyilvánosság beazonosítsa, mivel a személyre szóló adatkérést a törvény nem engedélyezi bárki számára.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes közlései közül a ...-ai, ...-ai és ...-ai cikkekkel összefüggésben a jogsértés tényét megállapította.

Az első cikkben foglaltakkal az I. rendű alperes megkönnyítette a felperes lakóhelyének beazonosítását a nyilvánosság számára.

Az egyéb, felperes által hivatkozott körülmények azonban a jogsértés megállapítását nem alapozták meg. Önmagában a házvásárlásról való beszámoló, annak méretének közlése, értékére való becslés, a magánélet, magánszféra zavartalanságának megsértését nem jelenti. Ebben a tekintetben értékelte azt, hogy a felperes maga is nyilatkozott a házvásárlásról, illetőleg terveiről, és arról is, hogy ez az ingatlan drága volt és azt hitelből vásárolta. Az „eszméletlen drága” kifejezés használata sem volt kifogásolható, mivel a felperessel készült interjút e-mailben jóváhagyták.

Az ...-ai írás a felperes által használt gépjárműről számolt be. Az elsőfokú bíróság azt fejtette ki, hogy az a tény, mely szerint valaki milyen autóval közlekedik, szintén a magánszféra körébe tartozik. Abból, hogy bizonyos személy autója hol található, következtetéseket lehet levonni aktuális tartózkodási helyére. Másrészt ez egy olyan személyes eszköz, mely beazonosításának megkönnyítése alkalmas arra, hogy a sikeres médiaszereplőnek mások kárt okozzanak, vagy sajátos motivációból ezt eszközül felhasználják. Abban az esetben, ha egy közismert személy gépjárművéről készült fényképet közölnek és az nem egy hétköznapi gépjármű, akkor az illető alappal érezheti védtelennek magánszféráját.

A cikk azon közlései, amelyek ismételten a milliós ingatlanra utaltak, illetőleg az autó árára következtettek, a magánszférába való behatolást nem jelentették, és jogsértés megállapítására nem adtak alapot.

Az ...-ai cikkben a felperes házáról, kerítéséről részleteket közöltek, és ismét megjelent az, hogy elnyerte az ... díjat. Ezek a közlések alkalmasak voltak az első cikkhez hasonlóan arra, hogy a felperes lakóhelyének beazonosítását megkönnyítsék a nyilvánosság számára.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes cikkei közül a ...-én megjelent írással összefüggésben jogsértést nem állapított meg és a felperes keresetét elutasította.

Annak közlése, hogy a felperes hitelből vásárolta az ingatlant és a lap megtippelte annak értékét, nem alapozza meg a jogsértés megállapítását, mert a vásárlásra, a magas árra és a hitelre vonatkozó információt a felperes éppen az előző napon közölte egy interjúban. Az, hogy a felperes bérezésére is tippelnek az újságírók, szintén nem jelent a magánszférába való jogtalan behatolást, mert az átlagolvasó is tisztában van azzal a felperes esetében, hogy keresett műsorvezetőről van szó, aki magas fizetéssel rendelkezik.

A II. rendű alperes ... napján megjelent cikkével összefüggésben azt állapította meg, hogy olyan információkat tárt a nyilvánosság elé, amivel a felperes otthonának, lakcímének beazonosítását nem csak megkönnyítette, hanem az internet segítségével kétséget kizáróan lehetővé tette.

Nem fogadta el az alperes védekezését a részére adott rövid interjúban foglaltakkal kapcsolatban, mert a közölt adatok, különösen a fénykép közzétételéhez a felperes nem járult hozzá, mert azzal teljes egészében beazonosíthatóvá vált a lakhelye.

Ezzel szemben azonban a házvásárlás, a gyermekszobára vonatkozó adatok az interjúban is szerepeltek, továbbá a lakáshirdetésben szereplő adatok töredékesek, önmagukban nem olyanok, melyek a magánszférába való jogtalan behatolást megállapíthatóvá tették.

A jogkövetkezmények között az elsőfokú bíróság megállapította a magánélet és magánszféra védelméhez fűződő személyiségi jog sérelmét, továbbá eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől és rendelkezett az elégtétel adásáról is. Elegendőnek ítélte ebben a körben a jogsértést megállapító rendelkezések közzétételét, ezt meghaladóan a felperesi keresetet elutasította.

A nem vagyoni kártérítéssel összefüggésben elsősorban azt állapította meg, hogy az alperesek nem bizonyították, hogy úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, ezért kártérítésre voltak kötelezhetőek.

Az I. rendű alperes a felperes tiltakozása ellenére írt a házvásárlásról, bár igyekezett a beazonosíthatóságot csökkenteni, de számos információt közölt, illetve később egy képet is, amivel a beazonosíthatóságot a jogsértést elérő mértékben megkönnyítette.

A II. rendű alperes a fénykép és a helyiségnév közlésével, valamint az interneten még megtalálható hirdetésre utalással súlyosan felelőtlenül járt el a beazonosíthatóság tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a jogsértést igen jelentősnek találta, a felperes otthonának, címének nagy nyilvánosság előtti beazonosíthatóvá tétele, illetőleg megkönnyítése súlyosabb következményekkel is járhatott volna.

A felperes rajongói, illetőleg irigyei az internet segítségével a lakhelyet beazonosíthatták, lakóhelyét felkeresték, megjegyzéseket, beszélásokat kapott és zaklatásoknak volt kitéve egy ideig. Elfogadta azt is a tanúvallomások alapján, hogy felmerült egy időben, hogy az ingatlant értékesítik. Elfogadható volt az a felperesi nyilatkozat, hogy pár hónapig tartott az intenzív érdeklődés, továbbá az is, hogy az otthonával kapcsolatos biztonságérzete csökkent. Elfogadta azt a nyilatkozatot is, hogy a biztonsági szolgálat megbízása összefüggött az éjjeli látogató megjelenésével és a megnövekedett érdeklődéssel, melyeket tanúvallomások támasztottak alá. Azt is értékelte, hogy a biztonsági szolgálat igénybevétele az intimitást csökkentette, de a biztonságérzetet növelte, továbbá a biztonsági szolgálat alkalmazását a felperes anyagi helyzete is indokolta. Nem tartotta igazoltnak azt, hogy a fokozott érdeklődés és a zaklatás a mai napig fennállna.

Az I. rendű alperes terhére értékelte, hogy több cikkben is jogsértést követett el, és a közlések elindítója volt, de ezzel szemben igyekezett elkerülni az egyértelmű beazonosíthatóságot, ezért a felróhatóság enyhébb fokú, a II. rendű alperes esetében azonban olyan mennyiségű adat közlésére került sor fényképpel együtt, ami miatt a felróhatóság már súlyos mértékű.

Értékelte azt, hogy a felperest igen komoly kellemetlenségek érték az első pár hónapban, de az intenzív sérelem nem volt elhúzódó.

Mindezekre tekintettel a felperes által igényelt összesen 10 millió forint nem vagyoni kártérítést eltúlzottnak minősítette, és a felróhatóságra tekintettel állapította meg eltérő összegben az I. és II. rendű alperes terhére a nem vagyoni kártérítéseket.

A perköltségről a Pp. 81. § alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mind az I., mind a II. rendű alperesek fellebbezéssel éltek.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint annak, hogy a felperes ismert televíziós személyiség, és a ...ban lakik, a sajtó számára egy fontos tény, amellyel az újságot el lehet adni. Egy ilyen bejelentést ellenőrizni kell, azonban ha ez való, akkor ennek hírértéke van. Az ingatlanok adatai az interneten fellelhetők és bárki számára hozzáférhetők. Nem sérelmezhető az, hogy az ... beazonosítható, és ezt a felperes sem veheti zokon, mert ő maga hangsúlyozta a saját műsorában, hogy kinek és miért adta meg a lakcímét. Ennek a körülménynek az elsőfokú bíróság azonban nem tulajdonított jelentőséget, ebben azonban jelentősen tévedett. A cikk utcanévét, házszámát nem jelölte meg, ezért aki nem ismeri a települést és a környéket, nem találhatja meg a lakóhelyet. Az elsőfokú bíróság az általa hivatkozott műsor hanganyagát nem szerezte be, ezért döntése megalapozatlan, ez pedig a másodfokú eljárás során pótolandó. Nem állította azt egyetlen alkalommal sem, hogy az általa hivatkozott luxusautó a felperes tulajdonát képezné. Aki a közlekedési forgalomban részt vesz, észlelheti, hogy a felperes milyen gépkocsival közlekedik, ennek értéke pedig egy kereskedelmi adat, ami nem minősül titoknak. Kizárólag ezekre utalt a cikkében, ez pedig nem felróható. Ilyen körülmények között pedig az elsőfokú bíróság jogi következtetése téves, és nem állapítható meg a terhére jogsértés egyik cikk tekintetében sem.

A II. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte, a felperes keresetének teljes elutasítása mellett. Nem tartotta megalapozottnak az elsőfokú bíróság azon megállapításait, mely szerint az alperesek magatartása miatt vált szükségessé a felperesi ingatlannál 24 órás őrség alkalmazása, és az sem róható fel az alpereseknek, hogy valaki éjjel bemászott a kertbe. Az sem tudható be nekik, hogy bekiabáltak és óránként több autó is elhaladt az ingatlan mellett. Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a jelentős körülménnyel, melyet a felperes sem vitatott, hogy a költözése idején rengeteg betörés volt a környéken. Életszerűtlen, hogy a cikke nyomán néhány nézelődő, fényképező, esetleg bekiabáló rajongó miatt kellett őrházat állítani és biztonsági őrszolgálatot alkalmazni. Sokkal valószínűbb ezzel szemben, hogy a nemrég beköltözött család a betöréseket szerette volna megakadályozni. Nem tudható, hogy igaz-e a felperesi állítás, mely szerint valaki bemászott az ingatlan területére, ez bizonyítatlan és ennél fogva a felperes személyiségi jogainak sérelmével sem hozható okszerű összefüggésbe. Álláspontja szerint a felperesi előadások igen túlzóak voltak a kéretlen látogatók számát illetően. Alapos rákészülés szükséges az odalátogatáshoz, hiszen az messze van, és megtalálni sem könnyű a helyszínt. Megtévesztőek azok a nyilatkozatok, hogy ez egy kis félreeső utca, ahol csak pár ház van, és csak azok járnak ott, akik ott laknak. Ezzel szemben a személyes tapasztalat azt mutatta, hogy jóval több ingatlan található, és azok is arra járnak, akik a környező utcákba mennek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, és a kártérítés összege is megfelel a bírói gyakorlatnak, az nem eltúlzott. Rámutatott, hogy egy személy lakóhelyének, vagyoni helyzetének nem kellene témát szolgáltatnia a szórakoztató újságírás részére, mert éppen a témaválasztás sértette a felperes személyhez fűződő jogát. Kiemelte, hogy a per során igazolta a kár bekövetkeztét, és az alperesi magatartással összefüggésben elszenvedett

hátrányait. Önmagában az a tény, hogy a felperes közszereplőnek minősül, nem csökkenti az alperesek felelősségét, annál is inkább, mivel a közönség kíváncsibb a hírességek életére.

Az I. és II. rendű alperesek fellebbezései nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint, csak a fellebbezések keretei között bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével teljes egészében egyetértett, ezért azt a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes egészében ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy az olvasóközönség általános kíváncsiságát kielégítő bulvár újságírás sem sérthet személyiségi jogokat. Azt is értékelni kellett, hogy a felperes az életéről, életviteléről széleskörű tájékoztatást nem szokott nyújtani, közismertsége ellenére életének intim részébe a nyilvánosságot nem engedi be. A perbeli adatokból arra is következtetni lehetett, hogy a felperes nem kívánta az ingatlanával és az általa használt gépjárművel kapcsolatos adatok széleskörű megismerését. Az a tény, hogy rádióműsorában saját maga tudatta lakóhelyének címét bizonyos okból, nem indokolhatja az alperesi oldal részéről a magántitkok további feltárását, mert a felperesnek a nyilatkozat megtételére egyedi indoka volt. Az elsőfokú bíróság ezt a felperesi magatartást helyesen értékelte ítéletében.

A felperes lakóhelyéül szolgáló ingatlan bizonyos szempontok szerinti leírása és képekkel való bemutatása, valamint gépkocsijáról való hasonló tájékoztatás a felperes magánéletének egy részét érintette olyan körülmények között, hogy a felperes ezt egyáltalában nem kívánta. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy hétköznapijainak, általános életvitelének részletei a nyilvánosság elől elzárva történhessenek. Az ingatlan és a gépjármű beazonosítása és beazonosításra alkalmassá tétele gátolta a felperest a nyilvánosság előli elzárkózásában, holott a felperes ismertsége ezt fokozottan indokolja.

Az I. rendű alperes a felperes ingatlanát és a gépjárművét nem általánosságban, mint egy díjnyertes épületet, illetve egy luxusautót mutatta be, hanem ezeket kifejezetten a felperes személyéhez kötötte. Ezek az adatok egységesen képezik a felperes magántitkát. Titokká az minősíti őket, hogy nyilvánvalóan egy kiemelten közismert személy életének is van olyan része, amelybe nem kíván bepillantást engedni, alapvetően saját nyugalma érdekében.

Az II. rendű alperes az általa közölt adatokkal és az ingatlanról készített fényképfelvétellel egyértelműen beazonosíthatóvá tette a felperes lakóhelyét. Ilyen szempontból közömbös az, hogy az adott hely földrajzilag milyen távol van, és mennyire könnyű annak megtalálása.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az objektív jogkövetkezmények közül a jogsértés megállapítását, az eltiltás és elégtételadás jogkövetkezményeit a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a)-c) pontjai szerint. Helyesen mérlegelt továbbá a magánszféra megsértése miatt a nem vagyoni kártérítés alkalmazása során. Az I. és II. rendű alperesek felróhatóságának arányához mérten a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása megfelelt a hasonló jellegű perekben kialakult bírói gyakorlatnak. A felperes tanúkkal meggyőzően igazolta a hátrányait, amelyek oksági összefüggésben voltak az alperesi magatartásokkal. Az I. és II. rendű alperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely az összeg megváltoztatását indokolta volna.

Az I. és II. rendű alperesek a másodfokú eljárás során pervesztesek lettek, ezért kötelesek a felperes másodfokú perköltségét viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képvisellel felmerült költség, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Kötelesek viselni továbbá az alperesek a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2013. április 23.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.	. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő